

Chương 12

Mời Khách

Vừa đến mùa thu, chiến tranh giữa Hán triều và Hung Nô đã kết thúc, mặc dù đội quân do Vệ Thanh đại tướng quân thống soái đã bắt giữ và tiêu diệt hơn vạn quân Hung Nô, nhưng đội quân dẫn đầu bởi tiền tướng quân hấp hầu Triệu Tín và hữu tướng quân vệ úy Tô Kiến đã chạm phải đội quân của thiên vu Hung Nô, giao tranh một ngày, quân Hán thương vong gần hết. Tuy tổ tiên của tiền tướng quân Triệu Tín là người Hồ, nhưng đã quy thuận theo Hán triều từ lâu, một mực trung thành dũng cảm, nếu không cũng không thể giành được sự trọng dụng của hoàng đế. Nhưng không biết Y Trĩ Tà rốt cuộc đã nói những gì với Triệu Tín, mà dưới sự dụ dỗ của Y Trĩ Tà, Triệu Tín lại đầu hàng quân Hung Nô, không màng tới cả bầu đoàn thái tử đang sống trong thành Trường An.

Tin tức truyền đến thành Trường An, hoàng đế hạ lệnh xử trảm toàn bộ gia quyến Triệu Tín, đợi lúc quân lính đến nơi mới phát hiện hai người con trai của Triệu Tín đã mất tích, hoàng đế tức thì nổi cơn thịnh nộ, cũng may mà nhận được tin mới khiến lửa giận của người cũng nguôi đi phần nào. Hoắc Khứ Bệnh là loại người bất chấp tất cả, chẳng thèm để ý đến kỷ luật quân đội, tự mình dẫn đầu tám trăm nam nhi cũng ôm bầu nhiệt huyết sôi sục giống mình tách khỏi đại quân, đuổi theo tấn công quân Hung Nô, vượt ngoài dự liệu của Hung Nô thâm nhập vào nội địa của họ, tại hậu phương nơi quân Hung Nô đóng quân giết được Tướng Quốc và Đương Hộ của Hung Nô, cũng giết chết Tịch Nhược Hầu Sản đã đi theo tổ phụ của thiên vu Hung Nô cả đời, bắt sống thúc phụ La Cô Bì, chém đầu 2,028 người.

Hoắc Khứ Bệnh xuất kích đúng một lần, lấy ít thắng nhiều, không ngờ đã bắt sống và chém đầu được bốn trọng thần hiền quý của Hung Nô. Trong bối cảnh toàn bộ hai cánh quân thiệt mạng, một là tướng đầu hàng Hung Nô, chiến tích của Hoắc Khứ Bệnh càng thêm nổi bật. Hoàng đế hết sức vui mừng, phong Hoắc Khứ Bệnh làm quán quân hầu, cấp cho 1.600 hộ thực ấp. Đối với Vệ đại tướng quân, để bù lại thất bại của Triệu Tín, không thưởng không phạt.

Khi tôi nghe được hết các chuyện này, lòng lại thêm khá nhiều nghi hoặc. Vì Y Trĩ Tà đã có thể đem hai người con trai của Triệu Tín thoát khỏi thành Trường An, chắc cũng có thể dùng thế lực ngầm để trực tiếp đến giết tôi, hà cơ gì phải phí sức mời sát thủ Tây Vực chứ?

Hoắc Khứ Bệnh ngần ngại đứng nhìn Nhất phẩm cư, ba tầng từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều chật kín người, đa số là các cô gái trẻ tuổi. Hắn đứng đó mặt mày trầm mặc lắng nghe những tiếng nói như oanh ca yến hát, ngắm

nhìn vô số vật áo sắc sở tung bay, chiêm ngưỡng các nhan sắc tô son điểm phấn. Tôi đứng bên cạnh cúi đầu mỉm cười.

Đột nhiên hấn ngoảnh đầu lại kéo tôi nhảy vọt lên xe ngựa, tôi hét ầm lên: “Này! Này! Quán quân hầu, ngài phải mời ta ăn một bữa ở Nhất phẩm cư mà?”

Hấn nói với vẻ chán chường: “Ta mời là mời nàng, không phải mời tất cả các cô nương trong phường hát của nàng.”

Tôi cười nói: “Các cô nương của mấy phường hát mãi mà không có cơ hội tụ tập lại nói chút chuyện tâm tình, ta có lòng mời cả nhà ăn một bữa, nhưng nếu mời đi ăn chỗ nào rẻ tiền quá thì người ta cười cho, mà mời chỗ đắt thì lại đau lòng. Hiếm khi được lúc người hứa sẽ cho ta chọn địa điểm, ta liền đặt bàn toàn bộ Nhất phẩm cư. Việc gì phải nhỏ nhen thế? Người lần này ra khỏi cửa đi một vòng đã được phong Hầu, mời vài trăm người bọn ta ăn bữa cơm ngon thì có là gì đâu.”

“Ra cửa đi một vòng? Nói dễ nghe nhỉ! Lần sau nàng đi cùng ta lượn một vòng xem sao, ta sẽ đem tất cả những gì được phong thưởng chia đôi với nàng, thế nào?” Hấn dán mắt nhìn tôi chăm chăm.

Tôi né tránh ánh mắt của hấn, nhìn ra ngoài xe ngựa cười cười: “Người muốn đi đâu? Ta vì muốn ăn được nhiều đồ ngon nên đã cố nhịn đói hơn nửa ngày rồi đấy. Còn nữa, cho dù người có đến Nhất phẩm cư hay không hóa đơn vẫn là người thanh toán hết.”

Khóe miệng hấn khẽ cong lên thành nụ cười, yên lặng nhìn tôi, không nói sẽ trả tiền mà cũng không nói sẽ không trả.

Lại hơn một tháng mới gặp, so với trước đây hấn dường như vẫn thế, nhưng cũng hình như có khác đi. Trong lòng tôi có chút hoảng loạn không nói thành lời, không nén nói lòng mà cứ liên tục co người ngồi rút về phía sau, sống lưng dính sát vào thành xe ngựa.

Xe ngựa dừng lại, hấn vừa xoay người vô cùng linh hoạt đẹp mắt đã lập tức hạ mình xuống đất, giơ tay ra muốn đỡ lấy tôi. Tôi hást cầm lên cười cười, né tránh bàn tay của hấn, trong nháy mắt chui khỏi xe ngựa, hai tay chông lên ghé ngồi, lấy đà bật người bay lên, mũi chân khẽ điểm vào nóc xe, người xoay tròn một vòng trên không trung, vạt váy tung bay, tà áo cũng múa theo, hạ người một cách uyển chuyển xuống trước mặt hấn, nhìn hấn đầy vẻ đắc ý.

Hấn cười rộ lên: “Trong lòng háo thắng đến thế cơ à! Dù sao thì cũng đẹp mắt thật.”

Phu xe thúc ngựa rời đi, tôi nhìn quanh đánh giá, thấy chúng tôi đang đứng ở giữa một con hẻm vắng, hai bên trái phải đều là tường vây cao ngút, tôi băn khoăn hỏi: “Chỗ này là chỗ nào thế? Người muốn làm gì?”

Hắn nói: “Trèo tường vào đã.”

Tôi trợn mắt nhìn hắn trừng trừng: “Xem phong thái của lớp tường vôi này hắn không phải là nhà người bình thường, ta có bị bắt thì cũng kệ thôi, nhưng ngươi bây giờ đã đường đường là Quán Quân hầu rồi đấy.”

Hắn nói: “Hiện tại thật sự cần đến thủ đoạn của nàng rồi. Tường vôi cao thế này, ta không nhờ đến công cụ thì không leo lên được.”

Thâm tâm tôi có chút hiếu kỳ, có chút ham vui, cũng có chút hưng phấn, bèn lẩm bẩm trong miệng: “Thật xui xẻo! Ăn một bữa cơm mà cũng phải phiền phức thế này.” Nhưng trong tay đã nắm lấy sợi dây đai hàng ngày vẫn quàng ở eo, đầu dây đai có buộc một viên trân châu bằng vàng ròng tròn xoe, nhìn có vẻ chỉ là vật trang trí, nhưng thực chất lại có công dụng rất hay. Tay vừa hất lên cao, viên trân châu liền vạch ra một đường vòng cung màu vàng tuyệt đẹp, dây đai bay lên quán lấy một cành liễu hòe thò ra từ bên trong bức tường.

Hoắc Khứ Bệnh thuận theo dây đai, chân đạp vào thành tường, thoát cái đã xoay người ngồi chễm chệ trên cây liễu hòe.

Tôi rút lại dây đai, quán vào cổ tay, tay móc vào cành cây hòe, từ trên cao nhìn xuống cẩn thận xem xét sân trong.

Hoắc Khứ Bệnh thấp giọng phì cười: “Ta thấy nàng làm kẻ trộm đến là vui vẻ.”

Tôi thấp giọng nói: “Trong thành Trường An ai dám tùy tiện đề ra mấy chủ ý hiên quý như thế này? Đẳng nào thì ta cũng không cần lo lắng cho cái mạng nhỏ nhoi của mình, nên vui chơi thế nào thì cứ vui chơi thế ấy, xảy ra chuyện gì cũng do người xúi giục cả, nếu người bị bắt thì càng vui hơn.”

Tôi và Hoắc Khứ Bệnh vừa mới nhảy từ trên cây hòe xuống, mấy con chó lớn màu đen đã không một tiếng động bỏ nhào đến. Tôi vừa bật dây đai ra, kim châu liền đánh trúng vào đầu bọn chúng, Hoắc Khứ Bệnh ở sau lưng vội vã tóm lấy tôi, người tôi mất đà rơi vào trong lòng hắn, một tay hắn ôm lấy eo tôi, một tay kia vịn lấy vai tôi thu kim châu về.

Trong lúc tôi đang ngạc nhiên nghi ngờ, mấy con chó đã chạy đến dưới chân, vây quanh chúng tôi, ra sức vẫy đuôi với hắn.

Tôi tức giận nói: “Đừng bảo là đây là dinh phủ nhà ngươi nhé?”

Hắn ôm lấy vai tôi không hề thả lỏng ra, ngược lại cả thân người càng dính chặt lấy người tôi, cầm đặt lên vai tôi, cúi đầu thấp giọng nói: “Không may bị nàng đoán trúng rồi.”

Tôi gắng sức vùng vẫy nhưng không được. Hơi thở ấm áp từ miệng và mũi hắn lúc có lúc không lướt qua làn da tôi, vừa nhột vừa tê. Người hắn toát ra một

mùi hương nam tính hoàn toàn không giống với mùi của phụ nữ, giống như tùng xanh và ánh sáng mặt trời, quanh quần vương vấn bên mũi, khiến tôi cảm thấy có chút khó thở. Cả người tôi tự nhiên mềm nhũn, nào có chút choáng váng, không thể nghĩ ra được chiêu trò gì.

Tôi lúng túng cuống cuồng muốn vung dây đai ra, đánh hẳn ngất quách đi cho xong, nhưng lại do dự, sợ không chế lực không tốt, nhờ tay đánh chết hẳn thì sao? Đột nhiên hẳn buông ra, như thể vừa rồi hẳn chẳng làm gì cả, kéo tôi ngồi xuống, nói với mấy con chó lớn: “Làm quen một chút đi, về sau cấm làm người của ta bị thương.”

Tôi bắt đắc dĩ đành để mấy con chó ngửi lên ngửi xuống người mình: “Bọn nó mà có thể làm ta bị thương? Đúng là chuyện cười! Người thế này là đang sỉ nhục loài sói bọn ta đấy?”

Hắn dùng tay khẽ vỗ lên đầu một con chó rồi nói: “Nếu không có ta ở đây, thì trong khoảnh khắc nàng đặt chân xuống đất, bọn chúng không chỉ tấn công nàng, mà còn kêu gọi đồng bọn đến nữa. Lấy đồng để thắng, đây hình như cũng là sở trường của loài sói bọn nàng. Huống hồ còn có cả đám người cũng sẽ nhanh chóng kéo đến.”

Tôi “hừ” một tiếng, hất tay hẳn ra, đứng dậy nói: “Ta làm gì mà phải lén lén lút lút đến chỗ này? Căn bản không có cơ hội đấu đá với bọn chúng.”

Hắn huýt sáo một tiếng, mấy con chó tức tốc chạy tản đi. Hẳn phui phui tay, đứng dậy nhìn tôi, mặt thoáng nét cười, nói nửa đùa nửa thật: “Ta thấy nàng rất thích treo tường vượt rào lúc trời tối, có lẽ một ngày nào đó nàng cũng sẽ muốn đến gặp ta, bây giờ dẫn nàng đến làm quen một lượt trước, tránh để kinh động đến người khác, da mặt nàng mỏng thế khéo lại không thềm đến nữa.”

Mặt tôi nóng lên, vội thắt dây đai lại quanh eo, nghiêm mặt hỏi: “Cửa lớn ở đâu? Ta muốn đi về!”

Hắn chẳng thềm quan tâm đến tôi, tự mình đi chậm chậm phía trước: “Ta đem một đầu bếp Hung Nô về nhà, nướng được miếng thịt rất ngon. Dê được thả rong trên thảo nguyên từ mùa xuân đến mùa thu, thịt không dai, không mềm, không mỡ, không nạc, vừa đủ ngon, hợp với vị tự nhiên của Khâu Từ, hạt tiêu của Yên Kỳ, đầu bếp nướng thịt ở một bên, lúc hương vị ngon nhất phải tranh thủ ăn ngay khi thịt còn nóng, hương vị ấy phải miêu tả thế nào đây.”

Tôi nuốt nước bọt, vẫn làm bộ nghiêm trang, nhưng chân đã từng bước một theo sau hẳn. Cách chế biến thịt dê của người Trường An chủ yếu là đem thịt ninh hoặc hầm, khi nào tôi thật sự thềm ăn đến phát cuồng lên thì cũng thường hay tự tay nướng thịt, nhưng kỹ thuật nướng của tôi chắc chỉ có loài sói mới không chê bai.

Ngồi xôm bên cạnh bếp than, hai tay chống cằm, nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của người đầu bếp Hung Nô thêm nhỏ dãi. Tên đầu bếp này tuổi tác chắc không quá mười sáu mười bảy, không biết vì khói bếp hay vì ánh mắt tôi mà mặt của hắn càng lúc càng đỏ, đầu càng lúc càng cúi thấp xuống.

Hoắc Khứ Bệnh kéo tôi từ dưới đất đứng dậy: “Nàng còn nhìn chăm chăm như thế à, chúng ta chắc phải ăn thịt cháy mất!” Tôi gắng sức hít lấy mùi của than củi và thịt dê nướng trong không khí, lưu luyến đứng dậy đi theo hắn ngồi xuống bàn ăn.

Đầu bếp đem thịt vừa mới cắt còn thơm nức đặt lên trên bàn, tôi lập tức nhón lấy một miếng đút vào miệng. Hoắc Khứ Bệnh ăn vài miếng hồ hởi: “Lúc ta không ở trong thành Trường An, nàng đã làm những gì rồi?”

Tôi vừa ăn vừa thuận miệng nói: “Chẳng có chuyện gì thú vị cả, thì vẫn làm kinh doanh này. À! Đúng rồi, ta vào cung một lần, gặp được bệ hạ rồi..”

Nói chưa hết câu, đầu tự nhiên đã bị ăn một phát đập.

Hoắc Khứ Bệnh tức giận nói: “Nàng bị điên à, chạy vào trong cung làm cái gì?”

Tôi xoa đầu, phần nộ hét âm lên: “Cần người quản chác? Ta thích làm gì thì cứ làm thế đấy!”

Hắn trừng mắt nhìn tôi đầy vẻ oán giận hồi lâu, bỗng dung hỏi: “Đánh có đau không?”

Tôi tròn tròn hai mắt, nhìn hắn trừng trừng: “Người để ta đánh thử một phát xem.”

Không ngờ hắn tự nhiên giơ đầu ra thật, tôi vừa giận vừa buồn cười, bèn đẩy đầu của hắn đi: “Đánh người một phát, chỉ có tay của ta là đau thôi!”

Vẻ mặt hắn bình lặng như nước, nhìn tôi chăm chú hỏi: “Bệ hạ nói những gì?”

Tôi nghiêng đầu, vừa nghĩ vừa nói: “Khen ta mấy câu, nói may mà ta xuất hiện kịp thời, xua đuổi được sa tặc, ban thưởng cho ta một vài thứ. Còn cười nói, về sau ta có thể thường xuyên vào cung cùng Lý phu nhân bầu bạn.”

“Nàng đối với bệ hạ có cảm giác gì không.”

Tôi chăm chú suy ngẫm một lúc lâu rồi lắc lắc đầu, Hoắc Khứ Bệnh hỏi: “Lắc đầu có nghĩa là gì? Chẳng có một chút cảm giác gì à?”

Tôi nói: “Sao mà thế được? Một người như thế, cảm giác phức tạp đến mức khó diễn tả. Tuổi tác thực của bệ hạ chắc là tầm ba mươi bảy, nhưng trông dung mạo lại giống người ba mươi tuổi, nhìn nhãn thần thì giống người bốn mươi tuổi, xét về khí thế thì lại giống người hai mươi tuổi, người nói chuyện với chúng ta rất ôn hòa, thân thiết dí dỏm, nhưng ta biết đó chỉ là một trong hàng nghìn phong cách nói chuyện của người. Ở người mọi thứ dường như đều mâu thuẫn lẫn nhau, nhưng lại thống nhất một cách kỳ quái. Người coi khinh thân phận địa vị đối với xuất thân của Lý phu nhân không hề để tâm, vì thế nên cũng đối đãi với ta cực kỳ tốt. Nhưng ở một góc độ khác, người cũng là người có địa vị cao quý, sự tôn quý uy nghiêm của người không cho phép bất kỳ ai mạo phạm, lúc ta hỏi đáp đều phải quỳ xuống.” Nói xong, tôi chau mày.

Hoắc Khứ Bệnh hừ một tiếng lạnh nhạt: “Rõ ràng là có thể đứng im bên ngoài nhìn, tự mình lại chạy vào, phải quỳ lạy đáng đời!”

Tôi nhìn gương mặt hắc đanh lại nghiêm nghị, không nhịn được nói: “Không phải lo lắng, có Lý phu nhân ở bên cạnh ta.”

Hắn lắc đầu, vẻ không đồng tình: “Chơi chán hoa phù dung, rồi sẽ đến lúc muốn hái cả cỏ sâu róm.” Tôi phì cười: “Hóa ra ta chỉ là cỏ sâu róm hả, thế mà lại làm khó dễ cho người cái đồ..?” Chợt giật mình phát hiện lời này không đúng lắm, tôi vội vã im lặng.

Khóe miệng hắn lộ ra ý cười: “Ta cái đồ? Ta là cái đồ gì?”

Tôi “hừ” một tiếng, không thèm để ý đến hắn, cúi đầu ăn tiếp thịt, trong đầu vẫn ngập đầy hình ảnh nụ cười của Lý Nghiên hôm đó. Hoàng đế và công chúa sớm biết Hoắc Khứ Bệnh và tôi là bạn thân giao, chỉ có mình nàng ấy là lần đầu tiên nghe nói tôi và Hoắc Khứ Bệnh lại có thể có quan hệ này.

Có mặt hoàng đế lúc ấy, tôi không dám nhìn Lý Nghiên lâu, nhưng thỉnh thoảng liếc được một cái, luôn cảm thấy dưới nụ cười hoàn mỹ không chút khiếm khuyết ấy lại ẩn chứa một sự bất lực và biết bao suy nghĩ.

Hoắc Khứ Bệnh hỏi: “Nàng đang nghĩ gì thế?”

Tôi “a” một tiếng, ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt sắc nhọn của Hoắc Khứ Bệnh vội lắc đầu, rồi lập tức bổ sung trước khi hắn phát câu: “Ta đang nghĩ đến Lý phu nhân.”

Môi hắn lộ ra một nụ cười mơ hồ, tôi nắm tay trong chậu nước, lấy khăn lau tay, đầu nghĩ đến các ý kiến bàn luận giúp văn nhân tài tử sau lưng. Mấy kẻ sau lưng khuyên Vệ đại tướng quân dùng năm trăm lạng vàng để mừng thọ Lý phu nhân, hoàng đế biết chuyện, không ngờ lại vì vậy mà phong cho mấy kẻ sau lưng làm Đô Úy Đông Hải, không thể để nhìn ra đầu mối từ Lý phu nhân như

những người được ân sủng thông thường. Tôi đặt khăn tay xuống, nhẹ nhàng nói: “Đề Vệ đại tướng quân lấy từ trong nghìn lạng vàng được ban thưởng ra năm trăm lạng đem tiêng tặng Lý phu nhân tuyệt đối không phải ý của nàng ấy, mấy kẻ chỉ vì muốn lấy lòng bệ hạ mà vây quanh như ruồi nhặng xu nịnh, nàng ấy cũng không thể làm gì được?”

Hoắc Khứ Bệnh cười lạnh một tiếng: “Ta quan tâm đến năm trăm lạng vàng đấy chắc? Mấy kẻ sau lưng đột nhiên dám nói cái gì mà “Đại tướng quân sở dĩ công trạng lớn như vậy, miếng ăn trong nhà đến vạn hộ, ba con trai đều được phong hầu, tất cả đều là nhờ có hoàng hậu? Chúng ta xông pha sa trường, trong mắt người ngoài thì đều chỉ là nhờ có hoàng hậu.”

Lúc đầu có lẽ cậu đích thị là nhờ có di nên mới được trọng dụng, nhưng mà bao nhiêu năm qua, vào sinh ra tử biết bao nhiêu lần, chưa từng bại trận, chẳng lẽ đều là nhờ có hoàng hậu. Nhưng bọn văn nhân biết chữ từ đầu đến cuối không bao giờ bỏ qua cho bọn ta, Tư Mã Thiên nói ta kiêu ngạo ít lời, ta thấy bọn họ chỉ là mấy kẻ hủ nho, thật không hiểu ngoài câu trời còn nói gì nữa.”

Nhìn thấy bộ dạng bất bình và bất lực này của hắn, tôi khẽ cười nói: “Hóa ra người cũng có những chuyện không làm được, ta cứ tưởng người không biết sợ ai chứ! Đại trượng phu hành sự, quý ở trong tâm, cần gì quản người khác nói gì: Tư Mã Thiên nói đại tướng quân cần biết mềm mại ôn hòa để lấy lòng bề trên, chẳng lẽ chỉ vì một câu này của hắn mà Vệ đại tướng quân cũng cần học Tư Mã Thiên ghênh cổ lên nói chuyện với bệ hạ. Nhìn thì thấy khí phách cũng khá tuyệt, nhưng như vậy phải đứng đầu trong toàn tộc già trẻ lớn bé chứ. Thêm nữa, Tư Mã Thiên hành sự thế nào đi nữa thì vẫn là một văn nhân, bệ hạ có thể tức giận, nhưng sẽ không đề phòng, càng không sợ hãi hay kiêng nể gì. Trái lại Vệ đại tướng quân nắm trong tay trọng binh, một lời là hành động, bệ hạ khẳng định luôn đang quan sát kỹ càng, hết mực để ý, hễ nhất thời không cẩn thận, ắt hậu quả sẽ rất đáng sợ.”

Hoắc Khứ Bệnh khẽ thở dài, không nói lời nào. Nhìn hai hàng lông mày hắn chau lại, trong lòng tôi đột nhiên cảm thấy hơi khó chịu, liền kéo kéo ống tay áo của hắn, đằng hoàng nói: “Tư Mã Thiên là bậc quân tử đứng đắn, người hành sự chưa đáng được người ta khen ông thôi.”

Hắn nhìn tay tôi nói: “Nàng cứ lôi lôi kéo kéo ta nữa, hình như cũng không phải hành tung đáng tuyên dương của quân tử, nhưng mà..?” Hắn nắm lấy tay của tôi, “Nhưng mà ta thích.”

Tôi giả vờ giận dữ hất tay hắn ra, thấy hắn bật cười rút tay lại, đuôi lông mày hơi nhướn nhướn lên, trong lòng tôi nhẹ nhõm hẳn, cũng nhoẻn miệng cười.

“Thịt nướng thơm quá, đúng là cách nướng thịt của thảo nguyên, Khứ Bệnh quả rất biết hưởng thụ.” Bóng người vẫn chưa thấy đâu, nhưng từ xa xa đã nghe tiếng nói vọng tới.

Tôi giật mình đứng bật dậy, Hoắc Khứ Bệnh cười lắc lắc đầu: “Không có gì đâu, là dưỡng của ta.”

Sớm biết không nên đến, tôi ảo não nói: “Dưỡng của người? Bộ hạ cũng là dưỡng của người đó Là Công Tôn tướng quân đúng không?”

Hoắc Khứ Bệnh khẽ gật đầu, đứng dậy nghênh đón. Công Tôn Hạ và Công Tôn Ngao dàn hàng tiến tới, nhìn thấy tôi đứng sau lưng Hoắc Khứ Bệnh, mắt họ lóe lên vẻ kinh ngạc trong tích tắc, nhanh đến nỗi dường như không thể nắm bắt lá kíp. Trong lòng tôi thầm thán phục, quả nhiên là hồ ly cao tuổi.

...

Buổi tối, trở về nhà rồi, tâm trạng tôi không tốt lắm, đương nhiên cũng không thể nói là tồi tệ, dù sao tôi vẫn chưa đến nỗi bị những người không liên quan làm ảnh hưởng đến tâm trạng, chỉ là trong lòng có thêm mấy phần thất vọng và cảnh giác.

Lúc Công Tôn Hạ nhìn thấy động tác cầm dao cắt thịt của tôi, hấn tỏ ra vô cùng kinh ngạc, hỏi tôi có phải đã từng sinh sống với người Hung Nô. Tôi nhất thời lo lắng hoang mang, suy nghĩ chưa thông suốt, thành ra lại trả lời một câu là chưa bao giờ. Bản thân Công Tôn Hạ chính là người Hung Nô, hấn làm sao không nhận ra động tác thành thạo của tôi chứ. Tuy hấn không hỏi thêm nhiều, nhưng rõ ràng đã biết tôi nói dối, ánh mắt nhìn tôi lập tức thêm mấy phần lạnh nhạt hờ hững. Giờ nghĩ lại, nếu lúc đấy có thể thản nhiên trả lời một câu là đã từng cùng người du mục sống một thời gian ngắn, như thế đã chẳng làm sao. Tôi tránh né thế này, trái lại chỉ làm Công Tôn Hạ sinh ra nghi ngờ và coi thường. Công Tôn Ngao hình như càng không thích tôi, đến mức chẳng thèm ngó tới.

Hoắc Khứ Bệnh cảm nhận được tâm tư của hai người này, nên tuy không nói ra miệng, nhưng đối với tôi thì lại càng thêm ân cần đến nỗi lấy luôn cả dao từ tay tôi tự cắt thịt rồi đặt ngay trước mặt tôi. Từ xưa đến nay chỉ có người khác hầu hạ chăm sóc Hoắc Khứ Bệnh, chưa từng nhìn thấy Hoắc Khứ Bệnh hầu hạ ai, nên Công Tôn Hạ và Công Tôn Ngao đều hết sức kinh hãi. Công Tôn Ngao vốn ngạo mạn nhìn thấy Hoắc Khứ Bệnh thế này, cũng không thể không đối tốt với tôi hơn một chút, đành miễn cưỡng nén phần không ưa tôi xuống.

...

Mấy ngày hôm nay cứ đến lúc bắt đầu ăn cơm, tôi lại nhớ đến món thịt quay tươi ngon và tay đầu bếp giỏi giang kia, bữa ăn tức khắc trở nên tẻ ngắt. Nếu Hoắc Khứ Bệnh mà biết tôi ăn món ngon của hắn xong, còn dám tham lam nghĩ đến việc làm sao để mang gã đầu bếp kia về nhà mình, không biết liệu hắn có mắng tôi là con sói tham lam không.

Tôi đang mơ mộng về miếng ngon, tỳ nữ Tâm Nghiễn đã vừa khóc vừa lao vào nhà: “Phường chủ, người mau mau ra xem, Lý Tam Lang đến đập phá phường hát, không ai ngăn được. Tiểu nữ vừa bị đẩy ngã xuống đất, y phục mới mặc trên người đều rách toạc hết rồi.”

Nàng vừa nói vừa che đi mấy vết rách của y phục, khóc càng lúc càng thương tâm. Tôi cười phá lên, véo má nàng rồi cầm khăn tay lau nước mắt hộ: “Đừng khóc nữa, không phải chỉ là một bộ y phục thôi sao? Ta tặng em bộ khác, ngày mai gọi thợ may đến may cho em một bộ mới?”

Tâm Nghiễn hết khóc lại cười, ngượng nghịu nói: “Tiểu nữ muốn tự chọn màu sắc.”

Tôi nói: “Được! Nói xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!”

Mặt Tâm Nghiễn vẫn còn vẻ kinh ngạc: “Bọn tiểu nữ cũng không biết tại sao nữa, Lý Tam Lang là người ôn hòa nho nhã nhất, nói chuyện thân thiện, lại ban thưởng nhiều, hằng ngày bọn tiểu nữ đều thích hắn đến nhất. Nhưng hôm nay hắn vừa mới vào nhà đã uống rồi lệnh cho Hồng cô đến nói chuyện, sau đó bắt đầu đập phá mọi thứ, đem tất cả những thứ có thể đập ra đập hết. Bọn tiểu nữ muốn giữ hắn lại, hắn đều đẩy ra hết, vẻ mặt như muốn đánh người, cả đám tiểu nữ đành bỏ chạy, bây giờ chắc chắn hắn vẫn còn đang đập phá ngoài đó!”

Đang nói chợt thấy Hồng cô tóc tai rối bù chạy vào, tôi không nén được, bật cười “khì khì” mấy tiếng. Hồng cô tức giận mắng: “Muội vẫn còn tâm tình mà cười à, nếu hắn còn đập phá nữa, năm nay cả nhà chỉ có đường đi hít gió Tây Bắc thôi.” Bà ta vừa mở miệng nói, mái tóc rối như cỏ dại cứ đung đưa qua lại, hết như tổ chim, khiến Tâm Nghiễn đứng bên cạnh cũng phải cúi đầu, cắn môi nhin cười. Thấy Hồng cô giận đến nổi muốn véo cho Tâm Nghiễn vài phát, tôi bèn ra hiệu bằng mắt, Tâm Nghiễn liền nhanh chóng xoay người chạy ra khỏi phòng.

“Được rồi, đừng tức giận nữa, Lý Tam Lang muốn đập phá, chúng ta còn có thể làm gì được? Đừng nói hắn một thân võ nghệ, chúng ta căn bản đánh không lại, mà dù đánh lại đi nữa, chẳng lẽ chúng ta dám đánh đuổi hắn chắc? Để hắn đập phá đi! Đập mệt rồi tự khắc sẽ thôi!” Tôi kéo Hồng cô ngồi xuống giường, cầm gương đồng đưa cho bà ta soi. Hồng cô thét lên một tiếng hãi hồn, vội vã cầm lược chải lại đầu tóc.

“Cả đời này chưa bao giờ mắt mặt như thế bị một gã thiếu niên trẻ tuổi đẩy qua đẩy lại, còn mắng ta là mù đàn bà độc ác.”

Thâm tâm tôi dấy lên một cảm giác không hay: “Đây là vì Lý Nghiên?”

Hồng cô gật đầu: “Còn nhớ chiếc khăn tay bị muội đem đốt không? Lý Tam Lang không biết từ đâu mà biết được khăn tay đây là của Lý Nghiên, hôm nay đến cửa là muốn tìm hiểu sự tình. Lúc đầu, hấn giả vờ bình tĩnh hỏi chuyện chiếc khăn tay, ta nói y hết như muội đã dặn, nào ngờ hấn phát câu lên, tức giận quở trách ta lòng dạ độc địa, chỉ vì vinh hoa phú quý mà không tiếc hại một đời thiếu nữ. Hấn gào thét đòi gặp muội, ta thấy mắt hấn ngập đầy thù hận, có vẻ tình thế không tốt lắm, cho nên thoái thác nói là muội ra ngoài rồi, nhất thời không về ngay được.”

Tôi thở dài, Lý Cẩm biết được chủ nhân chiếc khăn tay là Lý Nghiên, nhưng lại không biết là Lý Nghiên chủ động tiến cung, chứ không phải do tôi muốn dựa vào người có quyền thế để làm giàu mà lừa hấn, lúc đó đốt chiếc khăn tay chỉ vì không muốn khiến hấn trở thành quân cờ của Lý Nghiên, nhưng đúng là người tính không bằng trời tính.

Hồng cô mặt mày ủ rũ nói: “Lý Tam Lang làm sao mà biết được Lý phu nhân là cô gái hấn đi tìm chứ? Chuyện này chỉ có muội biết và ta biết, hấn làm sao mà biết được? Khăn tay không phải đã bị muội đốt đi rồi sao?”

“Muội đốt chiếc khăn tay ấy đi rồi, nhưng Lý Nghiên lại thêu một chiếc mới, có lẽ trong lúc vô ý Lý Cẩm đã nhìn thấy, hấn tự nhiên sẽ tìm ra cách hỏi Lý Nghiên, với sự nhanh trí của Lý Nghiên tự nhiên vài ba câu nói sẽ hiểu rõ Lý Cẩm nghĩ gì, cũng sẽ lập tức nghĩ ra làm sao để khéo léo dẫn dắt, khiến cho mọi chuyện được như ý nàng. Tôi túm tóc lại giúp Hồng cô, tiện cho bà tết tóc, “Hồng cô, từ hôm nay trở đi, tỷ phải quên sạch chuyện về chiếc khăn tay, coi như chuyện này chưa từng xảy ra, về sau cho dù có bất kỳ tình huống gì đi nữa cũng không được phép nhắc đến.”

Ánh mắt của tôi và Hồng cô giao nhau trong gương, trong mắt Hồng cô đầy vẻ kinh hãi, mãi một lúc sau, Hồng cô nói như không có chuyện gì xảy ra: “Ta đã quên hết thầy rồi?”

Tỳ nữ bung nước nóng vào, mặt mày đầy vẻ lo lắng: “Lý Tam Lang vẫn đang đập phá ạ!”

Hồng cô nghe xong, bộ dạng như thể sắp khóc ra máu.

Tôi cười hi hi nói: “Đừng đau lòng nữa, tỷ yên tâm, Lý Cẩm đập bao nhiêu, muội sẽ bắt hấn đền bấy nhiêu.”

Hồng cô ngờ vực nói: “Muội còn dám bắt hẩn thanh toán? Ta không dám đâu. Hẩn hiện tại muốn gặp muội, chắc chắn đang muốn đập muội đó.”

Tôi cười nói: “Muội việc gì phải yêu cầu hẩn thanh toán. Con mắc lỗi, cha húng tội. Lý Quảng tướng quân là người trung chính nhân nghĩa, nghe đồn lúc đói khát nếu sĩ binh chưa được ăn thì ông cũng không ăn trước, được ban thưởng cũng cùng sĩ binh chung hưởng, người như thế liệu dám quỵ nợ không? Chúng ta chỉ cần đem hóa đơn gửi cho Lý tướng quân, ông ta dám không trả tiền cho chúng ta?”

Hồng cô nghĩ một lúc, lo lắng trên mặt cuối cùng cũng biến mất, gật đầu cười cười: “Trên đầu Lý Cẩm còn có hai ca ca đều đã qua đời từ sớm, nghe nói Lý tướng quân hết sức đau lòng, vì thế Lý Cẩm đối với phụ thân vô cùng hiếu thuận, chưa bao giờ làm trái ý ông. Nếu Lý tướng quân biết được chuyện này, thì dù Lý Cẩm có tức giận đến đâu cũng sẽ không dám đến quấy phá nữa. Ngọc nhi, vẫn là muội thông minh, đánh rắn đánh giập đầu.”

Tôi lấy son môi đưa cho Hồng cô: “Đợi một lát rồi viết một danh sách các vật bị đập vỡ, đưa cho ta thêm một bản.” Hồng cô nhìn tôi đầy băn khoăn, gật gật đầu.

Lý Nghiên, không biết người nhen ngọn lửa này lên thế nào, lại cháy vào cả vườn nhà ta, nên người cũng phải thanh toán một phần. Những đồ bị đập vỡ phải được đền bù gấp mấy lần. Lý tướng quân là người trọng nghĩa khinh tài, ta thấy có lỗi khi bắt nạt người thật thà, nên đành bắt người phải trả giá thôi.